

Prelatens brev (mars 2008)

Når vi nå nærmer oss Den stille uke, oppmunttrer prelaten oss til å elske Gud og vår neste med større iver. Den iver løpere viser når de nærmer seg målstreken.

20.03.2008

Mine kjære: måtte Jesus bevare mine døtre og sønner!

For to uker siden hadde jeg gleden av å besøke Nederland i to døgn. Som alltid på disse korte reisene (som på

andre lengre reiser) retter jeg en stor takk til Gud fordi man konkret kan ta på Verkets enhet: dette å være *cor unum et anima una*^[1] og alle forskjellige. Vår Fader, som ba om dette mangfoldet fra begynnelsen av, brøt ut i takksigelse da han så hvordan det ble virkeliggjort, og også da han så at dette mangfold ga opphav til en sterkere og mer gledesfull enhet.

Det er ikke lenge til Den stille uke og påsken. Halve fastetiden er allerede gått og det er viktig å øke farten. Konkurranseløpere fordobler sine anstrengelser når de nærmer seg mål. Om de inntil da har spart på kreftene, sløser de nå raust med dem i håp om å oppnå et godt resultat eller til og med å vinne konkurransen. Iblant tenker jeg på at tiden går fortere enn vår iver etter å være hellige, å omvende oss, og slik burde det ikke være, ettersom vi burde gå i takt med Gud.

La oss gjøre som i idretten. Hva er disse ukene annet enn en trening for å nå påskens tre hellige dager helt rensset, disse dagene som tilbyr oss på nytt muligheten til å delta enda mer inderlig i Kristi seier over synden og døden? Denne velkjente sammenlikning med sporten, som forbindes med Paulus[2], har kirkefedrene videreutviklet på en omfattende måte. Legg for eksempel merke til hvordan den hellige Leo den store uttrykker seg. Ved å oppmuntre de kristne til å fordoble sine anstrengelser ”for å oppnå det åndelige løps seierskrans”[3], gir han oss en anledning til å anstrenge oss mer i disse ukene. ”Ingen av oss er så fullkommen og så hellig at han ikke kan være enda mer fullkommen og hellig. La oss derfor alle sammen, uavhengig av verdighet og fortjenester, løpe med en from iver fra det sted der vi befinner oss til dit vi ennå ikke har nådd.”[4]

I forrige måned oppfordret jeg dere til å ha en spesiell våken ånd når det gjelder mortifikasjon og bot. I dag vil jeg betrakte utøvelsen av barmhjertighetsgjerninger, både de fysiske og de åndelige, som fastetiden legger stor vekt på. I sitt fastebudskap for i år fokuserte paven på almisser, og gjorde oss oppmerksomme på at denne kjærlighetsgjerning, i tillegg til å hjelpe de nødstilte, er en asketisk øvelse for å frigjøre sjelen fra materielle ting.[5]

Ved å hjelpe de trengende – på de betingelser som Jesus Kristus fastslår i evangeliet[6] – etterlikner vi Herren mer og mer, han som kom til jorden for å befri mennesker fra deres elendighet, først og fremst synden. Samtidig gjør vi Jesus en tjeneste, han som har bestemt seg for å identifisere seg med sine minste brødre: *For jeg var sulten, og dere ga meg mat, jeg var tørst, og dere ga meg*

å drikke, jeg var hjemløs, og dere tok dere av meg, jeg var naken, og dere ga meg klær, jeg var syk, og dere kom for å se til meg, jeg var i fengsel, og dere kom og besøkte meg.[7]

I lys av disse Herrens ord kan vi innse at kjærlighetsgjerninger, og konkret almisser, overskrider den rent materielle dimensjon og blir fremfor alt et uttrykk for den kjærlighet Gud selv elsker oss med: **Hver gang vi av kjærlighet til Gud deler våre eiendeler med vår neste i nød, oppdager vi at fylden i livet kommer fra kjærligheten og at alt vender tilbake til oss som en velsignelse i form av fred, indre tilfredsstillelse og glede.**[8]

La derfor hver enkelt etter sine muligheter, praktisere denne form for kjærlighetsgjerninger som er så fast forankret i evangeliet. Herren selv har lovet særskilte åndelige frukter til dem som praktiserer dette,

for *kjærligheten dekker over et utall av synder***[9]**, og alle trenger vi sårt til Guds tilgivelse.

Nestekjærlighet kan selvfølgelig ikke begrenses til det rent materielle området. Slik har Kirken alltid tolket det. Egentlig finnes det mange som er fattige, ikke økonomisk sett, men når det gjelder hengivenhet, eller kjærlighet. De beveger seg i en trist ensomhet eller er omgitt av likegyldighetens kulde. I dette perspektiv er det lett å forstå det den hellige Josemaría bestandig lærte: **Kjærlighet består mer i å ”forstå” enn i å ”gi”.****[10]** Denne åndelige læresetning har mange anvendelser i hverdagslivet og kommer alltid til å være høyst aktuell.

Selv om man på grunn av den sosiale utviklingen kunne dekke menneskenes mest grunnleggende behov – mat, klær, bolig, helsestell etc – kommer man aldri til å dekke

de indre behov som så mange opplever – hengivenhet, forståelse, tilgivelse, imøtekommenhet. Mens de førstnevnte tillater en viss planlegging fra statens side, angår de sistnevnte den enkeltes innerste sfære, der en personlig relasjon er uerstattelig. Her har vi kristne et stort område der vi kan føre videre den trøst som finnes i Kristi kjærlighet.

Kjærlighet - *caritas* - vil alltid være nødvendig, selv i det mest rettferdige samfunn, skrev paven i sin første encyklika. Staten kan ikke innordne seg så rettferdig at den kan fjerne behovet for en kjærlighetens tjeneste. Den som ønsker å eliminere kjærligheten har begynt å eliminere selve mennesket. Det vil alltid finnes lidelse som roper ut etter trøst og hjelp. Det vil alltid finnes ensomhet. Det vil alltid finnes situasjoner med materiell nød der

**hjelp i form av konkret
nestekjærlighet er uunnværlig.
Den stat som vil skaffe alt til veie,
som vil trekke alt inn i seg selv, vil
til slutt bare bli et byråkrati som
er ute av stand til å garantere for
det som den lidende person - alle
personer - trenger, nemlig kjærlig
personlig omsorg.[11]**

Vi oppdager dette når vi leser
evangeliet oppmerksomt. Selvfølgelig
bryr Jesus seg om de folkemengder
som ikke har noe å spise, om de syke
som kommer til ham for å bli
helbredet, om skarene som vil ta
imot læren om frelsen[12]... Men han
bryr seg også om det enkelte
menneske: han tar hånd om den
spedalske som kaster seg ned for
hans føtter og ber om å bli frisk, han
prater i enerom med Nikodemos som
søker etter sannheten, han snakker
lenge med den samaritanske kvinnen
ved Sykars brønn for å omvende
henne, han tar imot den angrende

synderinnen hjemme hos fariseeren
og fyller hennes sjel med Guds
nåde[13]...

Om de første kristne ble det sagt med
forbauselse: *Se hvor de elsker
hverandre!*[14] Denne lovprisning av
våre første trosfrender burde
gjenlyde også nå, hvor som helst en
disippel av Mesteren befinner seg.
Denne bemerkningen fra den hellige
Josemaría er høyst aktuell: ***Hvis du
føler at du, nå eller mange ganger
i dagens løp, ikke fortjener en slik
ros; at ditt hjerte ikke reagerer
som det burde overfor Guds krav,
så tenk at tiden er inne for å
begynne å rette på dine
handlinger. Lytt til den hellige
Paulus' oppfordring: Så la oss da
gjøre vel mot andre, men aller
mest mot dem som deler vår tro
(Gal 6,10).***[15] Vår Fader
fortsatte: ***Det viktigste apostolat
som vi kristne skal utføre i verden,
det beste vitnesbyrdet for vår tro,***

er å bidra til at man innen Kirken kan leve i en ånd av ekte kjærlighet. Hvis vi ikke virkelig elsker hverandre, hvis det forekommer angrep, bakvaskelser og kranjel, hvem kommer da til å føle seg trukket til dem som hevder at de forkynner Evangeliets glade budskap?[16]

15. mars feirer vi i år liturgisk høytiden for den hellige Josef på forhånd, siden 19. mars faller på onsdag i Den stille uke. Denne helgenens liv, som helt var viet til å ta vare på Jesus og Maria, viser en kjærlighet som har gått så langt at den har glemt seg selv fullstendig. Når vi 19. mars fornyer vår hengivenhet til Gud og med denne rettferdige manns gode eksempel, la oss dypt betrakte at kjærligheten til Gud uttrykkes i en konkret kjærlighet til vår neste, som den hellige Johannes påpeker. *At han ga sitt liv for oss – det er kjærlighetens*

kjennetegn. Så skylder også vi å gi vårt liv for våre brødre. En mann som ser sin bror lide nød, og allikevel lukker sitt hjerte for ham, enda han selv har nok av jordisk gods – hvordan kan Guds kjærlighet bli i ham? Mine små barn! Kjærligheten skal ikke ytre seg bare i ord, den må være ekte og vise seg i gjerning.[17]

I sitt fastebudskap minner paven oss om enken som legger et par kobbermynter i tempelkisten. Denne fattige kvinnen blir rost av Jesus for sin gavmildhet: hun har gitt alt hun eide. Med tanke på at denne hendelsen historisk sett fant sted noen dager før Herrens lidelse og død – det ytterste bevis på Guds kjærlighet – foreslår Benedikt XVI: **I Hans skole kan vi lære å gi våre liv fullt og helt; når vi etterlikner Ham, er vi istand til å gjøre oss tilgjengelige, ikke bare ved å gi en del av det vi eier, men ved å gi oss selv. Kan ikke hele evangeliet**

kanskje sammenfattes i det ene budet om kjærlighet? Det å gi almisser i fastetiden blir dermed et middel til å fordype vårt kristne kall. Ved å gi seg selv ubetinget, bærer den kristne vitnesbyrd om at det er kjærlighet og ikke materiell rikdom som avgjør hvilke lover som styrer hans liv.
[18]

Jeg ber om at den fromme deltakelsen i liturgien i de hellige påskedagene måtte drive oss til på den ene siden å fornye angeren over våre synder, som har vært årsaken til at Herren ga seg selv til lidelsen, og på den andre siden å fremme vår kjærlighet og takknemlighet overfor Gud slik at vi anstrenger oss mer og mer i åndelige og materielle tjenester overfor de personer som Herren setter ved vår side. Hvordan har du foresatt deg å følge Jesus disse dagene? Er du besluttet på å ikke gå glipp av en eneste av Mesterens

bevegelser, på å våke over hans hellige legeme, hans døde legeme, med forfinelse i bønn og soning, som er to måter å elske på?

I tillegg til disse liturgiske høytidene har vi andre minnedager i mars. 11. mars er årsdagen for vår elskede don Álvaro's fødselsdag og 23. mars for hans reise til det himmelske hjem, for fjorten år siden i år. Dagene før gikk han i Herrens fotspor i Det hellige land og etterlot seg et fantastisk eksempel på fromhet. La oss be Gud om at han gir oss alle en så stor trofasthet mot Verkets ånd som den som gjennomstråler livet hos denne høyst trofaste fader og hyrde for Opus Dei.

Jeg kan ikke forbigå i stillhet at den 19. mars er det 25 år siden den bullen som opprettet Opus Dei som personalprelatur trådt i kraft. Det er nok å kaste et blikk tilbake på de 25 årene som har gått siden den gang

for å oppdage mange anledninger til å takke den hellige Treenighet, selv om vi ikke kjenner til alle. La oss anstrenge oss for å ta vare på Verket, mine døtre og sønner, og ofte gjenta den hellige Josemarías bønnesukk som ble komplettert av hans første etterfølger: *Cor Mariae dulcissimum, iter para et serva tutum!* Og la oss takke Guds tjener Johannes Paul II for at han var et føyelig redskap i Herrens hender. Den hellige Josemaría hadde dette som bønneintensjon hver dag i messen, og vi forener oss naturligvis med hans eukaristiske fromhet og drar fordel av årsdagen for hans prestevielse, den 28. mars.

I dag avsluttet jeg min årlige retrett. Jeg ber dere å støtte meg med deres bønner, slik at også jeg omvender meg i dybden på nytt i denne fastetiden og når frem til påskefestlighetene helt rensset, helt opptent av kjærlighet til Gud, til mine

døtre og sønner, og til alle mennesker.

Med all min hengivenhet velsignes dere av

Deres Fader

+ Javier

Roma, 1. mars 2008

[1] Apgj 4, 32 (Vulg).

[2] Jf 1 Kor 9,24-27 og Fil 3,12-14.

[3] Leo den store, *Fastepreken* 7.

[4] Leo den store, *Fastepreken* 2.

[5] Jf Benedikt XVI, *Budskap for fastetiden 2008*, 30/10 2007, nr. 1.

[6] Jf Mt 6,2-4.

[7] Mt 25, 35-36.

[8] Benedikt XVI, *Budskap for fastetiden 2008*, 30/10 2007, nr. 4.

[9] 1 Pet 4,8.

[10] Den hellige Josemaría, *Veien*, nr. 463.

[11] Benedikt XVI, Encyklika, *Deus caritas est*, 25/12 2005, nr. 28.

[12] Jf Mt 14,13-21, Mk 1,32 og 6,33-34.

[13] Jf Mt 8,1-4, Jo 3,1-21, Jo 4,7-30, Lk 7,36-50.

[14] Tertullian, *Apologeticum*, 39.

[15] Den hellige Josemaría, *Guds venner*, nr. 225.

[16] *Ibid.*, nr. 226.

[17] 1 Jo 3,16-18

[18] Benedikt XVI, *Budskap for fastetiden 2008*, 30/10 2007, nr. 5.

.....

pdf | dokument generert automatisk fra
[https://opusdei.org/nb-no/article/
prelatens-brev-mars-2008/](https://opusdei.org/nb-no/article/prelatens-brev-mars-2008/) (13.03.2026)